

Uğurböceği Benekli, annesi ve babasıyla beraber
güzel bir papatyanın içinde yaşıyordu.
“Benim güzel kızım” derdi sık sık ona annesi,
“siyah benekli kırmızı elbisen ne kadar sevimli!”
Babası da kızıyla gurur duyar, ona hep,
“Kimmiş bu güzel küçükhanım?
Daha güzelini görmedim hiç,
kanatları bile eşsiz!” diye mırıldanırdı.

Uğurböceği güzel olmaktan hoşnuttu ama ne faydası vardı bunun? O dünyayı keşfetmeyi düşlüyordu. Günün birinde üzeri yaprakbitleriyle dolu bir gül gördü. Hiç duraksamadan, çiçeğe hafifçe konup zararlı böceklerin hepsini yiyip bitirdi.

“Teşekkür ederim!” dedi ona gül.

“Sen olmasan, ne olurdu halim!”

O günden sonra uğurböceği ile gül arkadaş oldular.

